

Sygn. akt II UK 447/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych: B. K. i in. ,
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 czerwca 2012 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczynie A. R. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w E. z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o składki, przy udziale zainteresowanych - Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w E., B. K., M. P. i R. T.

W ustalonym stanie faktycznym, decyzjami z dnia 8 czerwca 2011 r. oraz dwoma z dnia 9 czerwca 2011 r. pozwany organ rentowy stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych z tytułu wykonywania umów zlecenia na rzecz płatnika składek (wnioskodawczynie) we wskazanych w decyzjach okresach wynosi 0,00 zł. W odwołaniach od powyższych decyzji wnioskodawczynie kwestionowała zastosowanie do poboru składek na to ubezpieczenie art. 8 ust 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm., dalej ustawa systemowa). Wnioskodawczynie prowadziła działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług lekarskich i pielęgniarских. W dniach 1 marca 2006 r., 2 kwietnia 2007 r. oraz 2 stycznia 2009 r. zawarła z Wojewódzkim Szpitalem Zespolonym umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, w ramach których przyjęła do wykonania zadania polegające na udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu całodobowej opieki pielęgniarской nad pacjentem w komórkach organizacyjnych Szpitala, pełnionych w ramach dyżurów uzupełniających obsadę (zastępstwa), z zakresu wykonywania niektórych procedur medycznych przez lekarzy pełnionych w ramach dyżurów uzupełniających obsadę, zlecanych przez dyrektora naczelnego, dyrektora do spraw leczenia lub dyrektora do spraw pielęgniarstwa. Przedmiotem umów były, między innymi, świadczenia udzielane przez pielęgniarki i położne, wynikające z zakresu czynności, oparte na ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz.U. Nr 91, poz. 410 ze zm.) oraz rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 2 września 1997 r. w sprawie zakresu i rodzaju świadczeń zapobiegawczych, diagnostycznych, leczniczych, rehabilitacyjnych wykonywaniach przez pielęgniarkę i położną samodzielnie, bez zlecenia lekarskiego oraz zakresu i rodzaju tych świadczeń wykonywanych przez pielęgniarkę i położną samodzielnie (Dz.U. Nr

116, poz. 750). Merytoryczny, bezpośredni nadzór nad wykonywaniem zleconych wnioskodawczyni czynności pełnił ordynator/kierownik/koordynator lub inna osoba funkcyjna oddziału/działu, w którym realizowane były świadczenia. W celu realizacji zawartej ze Szpitalem umowy wnioskodawczyni zawarła z zainteresowanymi umowy zlecenia i zgłosiła ich do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu wykonywania umowy. W okresie obowiązywania umowy zlecenia zainteresowani pozostawali w stosunku pracy z Wojewódzkim Szpitalem Zespolonym i wykonywali te same czynności, które wykonywali w ramach stosunku pracy. W trakcie wykonywania umów zlecenia zainteresowane miały dostęp do środków i pomieszczeń znajdujących się na terenie Szpitala, zaś ich prace nadzorował lekarz dyżurny.

W tak ustalonym stanie faktycznym (niespornym) Sąd Okręgowy wyrokami z dnia 25 stycznia 2012 r. oddalił odwołania wnioskodawczyni. Sąd powołując się na art. 8 ust. 1 i 2a ustawy systemowej, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09 (niepublikowany) i uchwałę tego Sądu z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46) - uznał, że art. 8 ust. 2a tej ustawy rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczenia społecznego poza sferę stosunku pracy. Zainteresowane, wykonując pracę w ramach zawartej z wnioskodawczynią umowy zlecenia, w istocie świadczyły usługi medyczne na rzecz swojego pracodawcy, tj. Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego, na oddziałach, które jednocześnie były miejscem ich pracy w ramach łączącego je ze Szpitalem stosunku pracy. Były one zatem pracownikami w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Ponieważ w stosunku do pracownika płatnikiem składek jest pracodawca (art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej), a powołany wyżej przepis rozszerza pojęcie pracownika także na jego aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli w jej ramach świadczy on pracę na rzecz swojego pracodawcy, należy go uznać - na potrzeby ubezpieczeń społecznych - za pracownika tego właśnie pracodawcy.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczyni od powyższego wyroku, dzielając stanowisko Sądu pierwszej instancji. Podstawę prawną decyzji organu rentowego stanowił art. 8 ust. 2a ustawy systemowej oraz art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z

2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm., dalej ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej). Sąd Apelacyjny wywiódł, że stosownie do art. 32 ustawy systemowej do składek na ubezpieczenie zdrowotne, w zakresie ich poboru, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. „Odpowiednie” stosowanie przepisów dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne oznacza odesłanie do wszystkich przepisów dotyczących tych składek (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 października 2009 r., II UZP 3/09, (OSNP 2010 nr 13-14, poz. 165); uchwale z dnia 4 czerwca 2008 r., II UZP 3/08 (OSNP 2009 nr 11-12, poz. 148); wyroku z dnia 4 października 2011 r., I UK 113/11 (OSNP 2012 nr 23-24, poz. 293); uchwale z dnia 28 września 1994 r., II UZP 25/94 (OSNAPIUS 1995 nr 6, poz. 79) oraz uchwale z dnia 23 października 1987 r., III UZP 38/87 (OSNC 1989 nr 7-8, poz. 110). Stosownie do art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej, płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne pracowników jest pracodawca (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej), a zleceniobiorców/osób świadczących usługi - zleceniodawca (art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy). Co prawda za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (art. 8 ust. 1), ale także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (art. 8 ust. 2a). Ten ostatni przepis wprowadza wyjątek od reguły określonej w art. 9 ust. 1 ustawy systemowej, w myśl której umowa zlecenia jest zwolniona z obowiązku ubezpieczenia społecznego jeżeli dotyczy osoby świadczącej umowę o pracę. Zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie sytuacji, w których w ramach umowy cywilnoprawnej ubezpieczony wykonywałby te same obowiązki, które świadczył w ramach umowy o pracę, wskutek czego pracodawca nie musiałby zatrudniać pracownika w większym wymiarze czasu pracy lub w godzinach nadliczbowych i odprowadzać składek na ubezpieczenia społeczne od wyższego wynagrodzenia. Stosownie do art. 18 ust. 1a ustawy systemowej, w stosunku do ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej,

umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu umowy zlecenia lub świadczenia usług jest zatem pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach takiej umowy zawartej z osobą trzecią (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 oraz w wyroku z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09). W uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 2 września 2009 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że przesłanką decydującą o uznaniu za pracownika osoby świadczącej w ramach umowy zlecenia pracę na rzecz swojego pracodawcy jest to, że w ramach takiej umowy wykonuje faktycznie pracę dla swojego pracodawcy (pracodawca uzyskuje rezultaty jej pracy). Zawarty w art. 8 ust 2a ustawy systemowej zwrot „działać na rzecz” został użyty w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie „na czyjąś rzecz” może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 k.p.). Również wykonujący zlecenie „działa na rzecz zleceniodawcy” (art. 734 i następne k.c.). W kontekście art. 8 ust 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów - 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia między pracownikiem a osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy, przy czym następuje to w wyniku zawarcia umowy zlecenia/świadczenia usług z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniodawcą. Zdaniem Sądu drugiej instancji, nie ma żadnych podstaw, aby zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy ograniczać tylko do sytuacji, gdy pracodawca zatrudnia swojego pracownika równolegle na podstawie umowy cywilnoprawnej. W ocenie tego Sądu, konsekwencją konstrukcji uznania za pracownika jest konieczność opłacania przez pracodawcę składki na ubezpieczenia społeczne za osobę, z którą została zawarta umowa zlecenia, tak jak za pracownika. Pracodawcę obciąża także obowiązek poboru i odprowadzenia składki na ubezpieczenie zdrowotne za taką osobę (art. 32

ustawy systemowej). Skoro zainteresowane w wymienionych wyżej okresach w ramach umowy o pracę zawartej ze Szpitalem pracowały jako pielęgniarki M. P. i R. T.), oraz na izbie przyjęć (B. K.) i równolegle - w ramach umowy zlecenia z wnioskodawczynią - świadczyły w tym samym Szpitalu tożsame usługi pielęgniarskie na oddziałach, na których wykonywały zatrudnienie w ramach stosunku pracy, a pracodawcę zainteresowanych w tym samym okresie łączyła ze zleceniodawcą umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych, to sytuacja ta wyczerpuje dyspozycję art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. W takiej sytuacji pracodawca jest również płatnikiem składek na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu umowy zawartej przez zleceniobiorców z wnioskodawczynią (art. 66 ust. 1 pkt 1a oraz art. 69 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej). Podleganie przez zainteresowane obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu umowy zawartej z wnioskodawczynią jest konsekwencją objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym jako osób uznanych za pracowników (art. 66 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 5 pkt 43 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej i art. 8 ust. 2a ustawy systemowej), a nie jako zleceniobiorców (art. 66 ust. 1 pkt 1e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej). Stosownie do art. 66 ust. 1 pkt 1 tej ostatniej ustawy, podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom zdrowotnym jest konsekwencją spełnienia warunków do objęcia ubezpieczeniem społecznym i oznacza przyznanie prawa powiązanego z nałożeniem obowiązku (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., I UK 227/05, niepublikowany). Ponieważ zainteresowane z tytułu wyżej wymienionych umów należą do kategorii osób uznanych za pracownika, podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu jak pracownik, a w konsekwencji płatnikiem tych składek jest pracodawca, a nie zleceniodawca.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, przez błędne przyjęcie, że ma on zastosowanie do umów o świadczenie usług medycznych zawartych przez wnioskodawczynię na rzecz Wojewódzkiego Szpitala Zespólnego z osobami fizycznymi o świadczenie usług medycznych na jej rzecz, a także przyjęcie, że świadczenie usług na rzecz wnioskodawczyni przez wymienione osoby fizyczne stwarza obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenia

społeczne przez pracodawcę tych osób na zasadach ogólnych oraz naruszenie przepisów postępowania wskutek nieuwzględnienia wniosku skarżącej o zwrócenie się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, czy przepis art. 8a ust. 2a ustawy systemowej, zdanie ostatnie, jest zgodny z Konstytucją RP. Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik strony pozwanej wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z przyznaniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest nieusprawiedliwiona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub ocena dowodów, zaś Sąd Najwyższy jako tzw. sąd prawa, rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw i jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono (por. np. wyroki z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, niepublikowany, oraz z dnia 19 maja 2011 r., I PK 264/10, niepublikowany). Z tego względu nie może być uznany za skuteczny powołany w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania zarzut niezwrócenia się przez Sąd drugiej instancji z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego. Skarżąca nie wskazała bowiem żadnego przepisu prawa procesowego, który - w jej ocenie - został naruszony przez Sąd drugiej instancji.

Na marginesie należy wskazać, że wystąpienie na podstawie art. 193 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) z pytaniem prawnym należy do uprawnień sądu orzekającego i ustawodawca nie przewidział możliwości kontroli sposobu korzystania z tego uprawnienia przez badanie zasadności wystąpienia z

pytaniem prawnym. Strona może natomiast zarzucić naruszenie prawa materialnego przez zastosowanie przepisu sprzecznego z Konstytucją, takiego zarzutu skarżąca jednak nie sformułowała. Natomiast skoro ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku nie zostały przez skarżącą zakwestionowane, Sąd Najwyższy jest nimi związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Oznacza to, że wiąże go ustalenie, iż zainteresowane - w ramach umowy cywilnoprawnej z wnioskodawczynią - wykonywały pracę na rzecz podmiotu, z którym wiązał je stosunek pracy. Tym samym wskazywany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, nie znajduje uzasadnienia, gdy się dodatkowo uwzględni wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, (niepublikowany), wydany we wcześniejszej sprawie o składki na ubezpieczenie zdrowotne, którym oddalono skargę kasacyjną wnioskodawczyni. W uzasadnieniu tego wyroku powołano się na dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, według którego w świetle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (por. uchwałę z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 oraz wyrok z dnia 11 maja 2012 r., I UK 5/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117). Teza ta jest aktualna także w stosunku do pracowników wykonujących taką pracę na podstawie umowy zlecenia (por. wyroki z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, niepublikowany; z dnia 2 lutego 2010 r., I UK 259/09, niepublikowany oraz z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wyjaśnił (co trafnie wziął pod uwagę Sąd Apelacyjny), że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy wykonywania pracy na podstawie jednej z wymienionych w nim umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, a także wykonywania pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która wymienioną umowę zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że - będąc pracownikiem

związanym stosunkiem pracy z określonym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z inną osobą. Celem takiej regulacji było ograniczenie korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych zawieranych z własnymi pracownikami dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, by w ten sposób ominąć ograniczenia wynikające z ochronnych przepisów prawa pracy i uniknąć obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów oraz ochrona pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tych pracowników w ramach umów cywilnoprawnych nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu). W orzecznictwie Sądu Najwyższego w tej kwestii, zwraca się uwagę również, że na tle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej pojęcie pracownika w zakresie ubezpieczenia społecznego nie pokrywa się ściśle z takim pojęciem, jakim posługuje się prawo pracy, a odczytywanie tego przepisu w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej prowadzi do wniosku, że rzeczywisty stosunek prawny regulowany wymienionymi w nim umowami cywilnymi, który istnieje na gruncie prawa cywilnego, nie wywołuje skutków w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych. Uwzględniając powyższą wykładnię, pogląd skarżącej jakoby z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy systemowej miało wynikać, że przepisy te odnoszą się do każdego przypadku zawarcia przez pracownika umowy cywilnoprawnej z osobą trzecią, jest błędny. Sąd Najwyższy przyjmuje (szeroko w tym zakresie w powołanych wyżej wyrokach z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11 oraz z dnia 11 maja 2012 r., I UK 5/12), że umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (także w jej art. 9 ust. 1) nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. Norma art. 8 ust. 2a - poprzez wykreowanie szerokiego pojęcia „pracownika” - stworzyła szeroką definicję

pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tytułem tym jest łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy oraz dodatkowo umowa cywilnoprawna zawarta przez pracownika z pracodawcą lub zawarta z osobą trzecią, ale wykonywana na rzecz pracodawcy. Określone hipotezą normy art. 8 ust. 2a dwie sytuacje faktyczne, w jakich może się znaleźć osoba, do której przepis ten jest adresowany (pracownik wykonujący pracę na podstawie wymienionych umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą oraz umów cywilnoprawnych zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca jest świadczona na rzecz pracodawcy) mają równorzędny charakter z punktu widzenia skutków opisanych dyspozycją omawianej normy prawnej. Konsekwencje prawne na gruncie ustawy systemowej, wynikające z realizacji takich umów, muszą być takie same, co oznacza, że dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 k.p.c. oraz, określający taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej, § 12 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) - jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490.